

Ruhumuzdaki Cinler İç Hesaplaşma

— eşahin · 29 Ocak 2016

Kaybettim. Ne olduğunu hatırlayamadığım bir şeyi kaybettim. Öyle çok soru işareti var ki; her şeyi yutan, çokluktan vücut bulmuş devasa bir soru işareti yığını ve arta kalan özü çekilmiş, kupkuru bir beden. Nefret, öfke, hüznün, neşe; hislerimi de kaybettim o ne idiği belirsiz şey ile birlikte. Bu beden kabuğunu nasıl taşır ve artık onunla ne yapabilirim bilmiyorum? Bir de kaynağını ayırt edemediğim bir acı var. Sanki her yerde ama tek bir noktadaymışçasına keskin. Ve karanlık; zihnim kapkara, bomboş, korkuyorum. Duyularım alışabilecek mi karanlığa? Kir, pas mı yeri göğü ve kalbimi karartan? Sahi kalbim var mı hala? Ağla gözlerim ağla, ağla ama ne fayda; bedenim ağlayışı yıkayabilir mi kaçak bir yüreği? Nefes alabilmek ne zormuş boşlukta. Her şey ve herkes yabancı. Karanlıkta bir ayna ve aynada beliren bir çift göz; öyle suçlayıcı bakıyor ki dayanamıyorum. -“Ben bir şey yapmadım.” diye bağıyorum ama duyduğum ses; bu ses kimin, ben kimim? Gözler yalvarıyor bu kez; -“Anlat ” diyor “Anlat. Aradığın cevaplar iki dudağının arasında. O zindan bedenden kurtulmak istiyorsan anlatmalısın. Burada bizden başka kimse yok korkma.” Susuyorum. Gözler büyüyor, içinden çıkan bir çift kanlı pençe boğazıma dolanıyor. -“Yapma!” diyor yabancı bir ses. “Yapma nefes alamıyor!” -“Sen acı çekmeyi bile hak etmiyorsun. Kendinden korkan birinin yaşamaya hakkı yok, ölmeye de. Sonsuza kadar burada kıvranışını seyretmeye tutsak ediyorum seni.” -“Korkağım ben, evet korkuyorum, bırak. Senden, kendimden, sevdiğim sevmediğim herkesten, her şeyden korkuyorum. Karanlıktan, yalnızlıktan, ölümden, sonsuz yaşamdan, sevilmemekten; az ya da çok ama her şeyden. Uğraşma artık benimle, benim kimseye faydam dokunmaz ama zararım da yok, bırak.” Pençeler gözlerin derinliğine doğru çekiliyor ama nefes almak hala güç. -“Hayatı hep idare ettim ben. İdareten güldüm, idareten uyudum; yedim, içtim gezdim hep idareten. İnsanları hep idare ettim ve idareten sevdim. Her soruya en az iki cevap buldum. Az düşündüm, az konuştum. Kimseye karşı çıkmadım çünkü ağzını açan herkesi haklı gördüm. İdareten dinledim ama anladım, anlayış gösterdim bol keseden. Anlayışlı olmayı erdemlilik sandım. Göz yummayı bırak, gözlerimi hiç açmamıştım zaten. Kör oldum haklının da haksızın da karşısında. Herkesin benim açımdan haklı olmak için geçerli mazeretleri vardı ve ben mazeret sunmalarına bile gerek olmadan anladım. Kızmayı unutalı yıllar olmuştu, kızmayı şımarıklık saydım. Tartışanları hele ki kavga edenleri hiç anlayamadım; neyi paylaşamıyorlardı?” Gözler ufaklık bir nokta halini alıyor ve aynada bir silüet halinde kendimi seyre başlıyorum. Bu kez kendi yansımam benim sesimle; -“Devam et” diyor. “Konuş benimle, o seni hiç anlamadı, anlamazdı da. O sadece bir insan. Seni ancak ben anlayabilirim. O da diğer insanlar gibi. Duygusuz, ruhsuz, merhametsiz diğer tüm insanlar gibi sadece bir insan. -“Ben çok mu merhametliyim sanki. Hem merhametin acımdan farkı ne? Ağızdan döküldüğünde birisi erdemli bir ifadeyken diğeri ne kadar da aşağılık duruyor. Diğer tüm sözcükler gibi soyut ve de uygulanmadığı sürece anlamsız.” -“Susmayı da bilmeli insan ve nerede duracağını. Hissettiklerine yoğunlaşabilmeli bazen. Bizi nesne olmaktan uzaklaştıran duyguların akışına kapılmalı. Neşe kadar coşkun konuşuyorken hüznün durgunluğuna dalabilmeli yeri geldiğinde. Susarak sorgulayabilmeli” -“Konuşmadan nasıl sorabilir, nasıl sorgulayabilirsin. Bunlar sadece süslü cümleler.” -“Muhatabını değil kendini sorgulamalı.

Yine kendisi için kendini sorgulayabilmeli. Kabul etmeli kendinden başka kimseyi değiştiremeyeceğini. Ve anlaşabilmek için değişimin çok da şart olmadığını. Hatta anlaşmaya değil değmeyeceğini sorgulamalı. Yeri gelir insan şeytandan da günahkar olur, anlaşmaya çalışmamalı. Başkalarının hatasını ya da masumiyetini sorgulamayı bırak. Anlayış, empati, eleştiri; koy bunları bir kenara. Bırak herkes kendi hatasını görsün, ya da görmesin boş ver. Farz et ki ortada senden başka kimse yok ya da herkes uykuda ya da herkes delirmiş ne bileyim diller tutulmuş ya da sen sağır olmuşsun. “-“İnsan. Ne büyük karmaşa. Doğa gibi.”-“Doğayı insanla aynı kefeye koyamazsın. Doğada müthiş bir düzen vardır. Her şey sırasıyla ve saygı çerçevesinde gerçekleşir. Doğal afet denilen olayların sıfatı bile, sonuçtan etkilenen insan olduğu için felaket. İnsan olmasaydı süreç tüm doğallığıyla devam ederdi. Üstelik insanın bu süreçten zarar görüyor olmasının sebebi yine insan kaynaklı aptallık, açgözlülük ve dünyaya dair hırslar. Ve sonuçta tüm teknolojik gelişmişliğe karşın zayıflayan yine insanlık. Canavar insanlara yenik düşmüş, masumiyetini yitirmiş insanlık. Kendi türüne bu kadar zarar veren başka canlı var mı yeryüzünde ya da altında? Faydası olacağını bilerseniz toprağın altından çıkarır ölülerinizi yersiniz, nasılsa farkında değiller diyerek. Ya da farkında olsalar bile. Açgözlülük ne hain, ne korkunç bir özellik. Bir de bencillik. Açgözlülüğü önleyebilirsin ama bencillikten kurtulmak zordur, imkansıza yakın derecede zor. Bencillik her davranışta, her hedefte ve her düşüncede var; öyle hemen sıyırıp atamazsın. Yardım eder teşekkür beklersin, edilmezse sinirlenirsin; çocuk doğurur, vefa beklersin; elindekini paylaşırsın, en kötü ihtimalle vicdani olarak rahatlar yine benliğine yarar sağlarsın. Sen de herkes gibi bencilsin; az ya da çok. Ama boş ver o kadarının kimseye zararı yok. Hadi affettim seni, saliveriyorum, uyanabilirsin. İşe gitme vaktin de geldi artık, bak alarm çalıyor”-“Ama henüz cevap vermedin. Ben neyi arıyorum, neyin peşindeyim. Yardım et, lütfen!”Yine saat, yine sıcak, yine günkaraklık ve yine kırık duş kablosu...